

Sct. Michaels Kirke

Sct. Michaels Kirke var i 2011 i mediernes søgelys, idet den blev pakket ind i et gigantisk plasticfelt.

Mange har måske ikke tidligere lagt mærke til kirken, men efter at den blev mere synlig med stillads og indpakning har mange flere lagt mærke til kirken.

Stillads og indpakning skyldtes en hårdt tiltrængt renovering af spiret, og efter den store opmærksomhed for projektet, har jeg fået lyst til at fortælle lidt mere om denne kirke.

Ved menighedens 100- og ligeledes 125 års jubilæum er der trykt 2 jubilæumsskrifter, begge udarbejdet af tidligere redaktør ved Kolding Folkeblad Bent Pedersen. Bent Pedersen har på fornem vis været i arkiverne, og fundet menighedens og kirkens historie frem, og det er herfra jeg har hentet inspiration til nu at delagtiggøre Koldingbogens læsere i historien om den katolske kirke i Kolding.

Det startede med dårlige tænder

Efter at staten under reformationen i 1536 overtog alt bispegods i Danmark var katolicismen ikke tilladt i Danmark før religionsfrihedens fuldkomne indførelse med Junigrundloven i 1849 – men i bl.a. Fredericia havde ikke-lutheranere indvandrede siden 1674 fået lov til at opretholde deres tilvante gudsyndelse, således også katolikkerne der i 1686 opførte en katolsk kirke og i ca. 1870 kom den dengang 35 årige præst Johannes von Euch til Fredericia som sognepræst. Von Euch var dengang præst for den eneste katolske menighed vest for Storebælt, men med støtte fra udlandet, fik han etableret menigheder i Odense, Randers, Århus og Horsens.

I Fredericia fandtes der dengang ingen tandlæge og Von Euch måtte derfor med regelmæssige mellemrum søge tandlægehjælp i Kolding. Da behandlingen var langvarig, fik han efterhånden et ganske godt kendskab til Kolding, således også nogle katolske familier, så han forsøgte helt naturligt at etablere en katolsk menighed her og den 27. januar 1882 kunne man i byens aviser læse, at Von Euchs foresatte Præfekt Grüder fra København havde været i Kolding for at forberede oprettelsen af en katolsk menighed. I samme forbindelse var der indgået aftale om leje og evt. senere køb af en ejendom på Seestvejen

Vennelyst

Ejendommen Vennelyst var i 1880 ejet af kancelliråd Otto F. Kralund – det er efter ham, Ottosgade og Kralundsgade var opkaldt. Kralundsgade blev i 1994 omdøbt til Sct. Michaels Gade.

Ejendommen blev dog solgt til murermester H.E. Hansen, af hvem man i 1882 lejede bygningen.

Ejendommen havde hidtil tjent som værtshus, men skulle nu omdannes til kapel for de efterhånden herboende ca. 60 katolikker. Som præst blev udnævnt Clemens Storp, der i ca. fire år havde virket i Odense, og den 24. september 1882 blev Kolding et selvstændigt sogn.

Pastor Storp kom oprindelig fra Westfalen. Han mistede i en tidlig alder sine forældre, og voksede op hos en tante.

Derfor henviser artiklen ofte til Münster.

Pastor Storp havde formentlig en del penge i arv fra sine forældre, men også tanten Frk. Vonnegut har bidraget med klækkelige bidrag til kirken.

Clemens Storp rykkede ind i et tomt hus, der bar tydelige præg at have været værtshus, med en keglebane i haven og tilhørende hestestald.

Storp havde i Odense fået fremstillet 3 kirkebænke der blev anbragt i det ene af værelserne i stueetagen, og i et tilstødende lokale byggede han af købte brædder et foreløbigt alter.

Nu hører der jo en skriftestol til en katolsk kirke, og Storp fandt et sted, hvor der tidligere havde stået en kakkellov, med en rist ind til et tilstødende lokale – dette blev så indrettet, så den skriftende kunne sidde på den ene side af væggen og igennem risten bekende sine synder til præsten der sad på den anden side.

Storp klarede hele indretningen på kun 3 dage, og han var klar til at holde den første messe for de 18 katolikker der var i Kolding og de kom alle.

Starten var ikke uden problemer, man havde ingen salmebøger og halvdelen af menigheden var tyskere, der ikke kendte de danske salmer. Et orgel var naturligvis ikke til rådighed, men Storp fik hurtigt organiseret et harmonium.

Alteret

Alteret som Storp selv havde sammensat var ikke noget skønt syn, så da man fra Horsens blev tilbudt et alter tog man imod dette.

Alteret var i sin tid kommet fra et kapel i Malmø, og overtaget af Horsens. Alteret var ikke et særligt kønt alter, og Horsens fik tilbudt et alter fra et privatkapel på Ordruphøj sagde man pænt tak og det oprindelige Malmø alter endte nu i Storps Vennelyst-kapel hvor det gjorde tjeneste de næste 3 år. Da man fik tilbudt et alter udskåret i egetræ fortsatte Malmøalteret sin rejse til kirken i Svendborg, men da man også her senere fik skænket et nyt stort alter, endte Malmøalteret sine dage som pindebrænde på Sydfyn.

Egetræsalteret fik man foræret af Fransiscus-søstrene der drev hospital i Flensburg. Man havde fået et nyt kapel og dermed også skulle have et nyt alter. Alteret blev senere, da kirken var færdigbygget anbragt i kirken.

Kirkegården og katolikker

På den tid havde katolske præster ikke lov til at foretage begravelser på Folkekirkens kirkegårde. At indvie grave og bestænde dem med vievand var kun tilladt på de kirkegårde der var ejet af den katolske kirke.

Da nu en præst ved Sct. Nicolai Kirke henvendte sig til Storp om en ung og alvorlig syg katolsk pige på sygehuset, afslørede han, at han egentligt ville have været katolsk præst, men da han havde giftet sig, var dette ikke muligt.

Den unge pige døde af sin sygdom og skulle begraves, tog Storp atter kontakt til præsten fra Sct. Nicolai, der formidlede at katolikkerne fik rådighed over en del af kirkegården, og sådan har det været lige siden.

Køb af grund og bygninger

Allerede efter et par måneder i de lejede lokaler indså pastor Storp at ordentlige forhold forudsatte at man ejede huset, og fik lov til at købe det.

Da han nu var i gang med at købe, købte han tillige af tømremester Møller det stykke jord hvor kirken er bygget, og efter kort tid også hele Møllers ejendom, der blev indrettet til skole. Storp havde i Vennelyst undervist elever i et værelse, men da elevtallet kom 10 blev dette for trangt, idet værelset også blev brugt til sakristi.

Pastor Storp havde en formue, og kunne således betale de godt 44.000 kr. som grund og bygninger kostede.

Pengene blev betalt af et legat som han skænkede den katolske kirke mod at modtage 4 % i årlig rente til fordel for menighedens kasse; men pastor Storp ville også have en rigtig kirke og tre år efter sin ankomst til byen blev kirkebyggeriet påbegyndt.

Kirkebyggeri

Fra sin Westfalske hjemegn kendte pastor Storp en arkitekt Hilger Hertel, og han rejste derfor til Münster for at mødes med ham og indvie ham i sine kirkeplaner.

Hilger Hertel var en erfaren mand indenfor kirkebyggeri, og nåede således inden sin død som kun 59-årig at bygge ikke mindre end 56 nye kirker i Tyskland foruden en del i andre lande og således også i Kolding.

Pastor Storp havde en ide om en korskirke i nygotisk stil med tårn og spir og alt hvad der hørte en rigtig kirke til, men da Hertel hørte hvad man havde tænkt sig at investere, blev tværskibene strøget – de kunne altid bygges til senere, hvilket dog ikke skete.

Hertels overslag var på 24.000 kr. hvilket ikke var helt ved siden af, idet det endelige resultat blev godt 27.000 kr.

Grundstenen blev lagt i maj 1885 og kirken blev taget i brug den 6. december samme år.

Allerede i marts begyndte man udgravningen til fundamentet, men da man lagde fundamentet til tårnet, stødte man på en gigantisk sten ca. 1,5 mtr. I diameter, og da man mente det var et udmærket supplement til fundamentet, blev den støbt ind i grundmuren. Pastor Storp kunne dermed med rette sige, at Sct. Michaels Kirke i Kolding var den eneste katolske kirke der var bygget på en klippe.

Som tidligere nævnt, kunne man den 6. december 1885 tage kirken i brug med en festlig indvielse. Kirkerummet var færdigt, men der manglede stadig såvel orgel som spir på kirken – pengene var sluppet op, og Pastor Storp udtalte, at han hellere så en kirke uden spir end en kirke med stor gæld. Taget var afsluttet med et afstumpet spir samt et trækors.

Sct. Michaels Relief

Arkitekten havde på fornem vis afsat plads til et relief over indgangsdøren, og man valgte et billede af den hellige Michael der gennemborer dragen. Man valgte at lade en billedhugger i Münster udføre arbejdet i sandsten, og man var spændt på resultatet og glædede sig til ankomsten.

Nu skete det, at man fra det danske toldvæsens side forlangte over 600 kr. i told for relieffet, idet told skulle afregnes efter vægt – en udgift man ikke havde regnet med.

Der var dog den udvej, at såfremt man kunne overbevise generaltolddirektionen i København om at der var tale om et virkeligt originalt kunstværk kunne man få eftergivet tolden.

På latinskolen i Kolding var der kommet en ny rektor Mag. Sigurd Müller, der i hele landet var en anerkendt autoritet indenfor kunst. Pastor Storp henvendte sig til ham og bad ham se på relieffet. Da han så det indså han dets kunstværdi og erklærede at det ligefrem ville være en skandale hvis der af så smukt et originalt kunstværk skulle betales told, og han udstedte en erklæring der blev sendt til generaltolddirektoratet i

København – tre dage efter betalte toldvæsenet beløbet tilbage.

Kirkespiret

Som nævnt var kirken i 1885 indviet uden spir, men allerede i 1889 kunne man påbegynde opbygningen af spiret.

Spiret blev belagt med skiffer i forskellige farver således at der dannedes et geometrisk mønster. Skifferen blev lagt i blå, grønne og røde skiffersten, og toppen var dækket af forgyldte kobberplader.

Arbejdet var lagt i hænderne på blikkenslagermester Wilh. Steinfath i Kolding, der ligeledes udfærdigede tegningerne på mønsteret. Forgyldningen af den øverste top samt korset blev udført af Hofforgylder Mogenssen i København, der udfærdigede en erklæring om arbejdets kvalitet, og garanterede at forgyldningen ville holde mindst 40 år. Regningen for forgyldningen lød på 437, 44 kr. plus 29 kr. for rejse og ophold til den svend der havde assisteret ved korskets opsætning. Wilh. Steinfath skrev en regning på 2.031,40 for sit arbejde og materiale.

Orgel

Fra indvielsen havde man taget til takke med det harmonium man havde med fra Vennelyst-kapellet, men Storp mente at når man nu havde en rigtig kirke skulle man også have et rigtigt orgel.

Orgelet blev bestilt hos orgelbygger Friedrich Fleiter i Münster og ankom til Kolding med bane i december 1890 – orgelet kostede 3.000 mark. Det var ikke et stort orgel og havde kun 2 registre, men der var både manuelle og pedal, så de meget velklingende registre kom til deres fulde ret. Det er i øvrigt det samme orgel som i dag findes i kirken.

Klokker

Nu manglede man kun klokker for det hele var fuldendt og Pastor Storp bestilte to klokker hos den berømte klokkestøber Edelbrock i Westfalen og han lovede at de to klokker ville være i Kolding til julen 1892, men det holdt ikke stik og man måtte fejre julen uden klokkeringning idet klokkerne først ankom april 1893. Den største af klokkerne hedder Maria og vejer 1,3 ton, den anden klokke er lidt mindre på 800 kg og hedder Clemens. De to klokker har hver sin inskription.

Inskriptionen på Maria-klokken lyder således:

Hver dag hilser jeg dig trende gange, Maria. Meddel du mig trende gange Guds Rige velsignelse.

Klokken er yderligere prydet med et relief efter Albrecht Dürer.

Den mindre klokke prydes af et billede af pave Clemens og inskriptionen lyder:

Til den hellige Clemens-ære har Clemens givet mig. O, himmelske Clemens, se nådigt ned til giveren.

Klokkeindvielsen fandt sted den 13. april 1893 og afsluttedes med en festlig sammenkomst men uvist af hvilken grund kun for mænd i festsalen på det nærliggende Alhambra, hvor værtinden fru Christensen havde forberedt et overdådigt festmåltid. Der blev både holdt taler og sunget sange, og en af sangene sluttede således:

*Vort klokkepar i tårnets top
til helligt kald nu sving dig op,
og ring det ud med hellig fryd:
vor tro har atter fået lyd
i Ansgars land, i danevang
har sandheds lære atter klang*

Tiden efter

Clemens Storp blev efter 19 år i Kolding hjemkaldt til Tyskland i 1901. Hans store indsats og ikke mindst hans økonomiske bidrag bliver naturligvis husket den dag i dag, således sidder en mindeplade i kirkens våbenhus, og Industriforeningsgade blev senere omdøbt til Clemensgade.

Nu fulgte 3 præster om hvem vi ikke har så megen information, og der skete så vidt vides heller ikke meget forandring i kirken.

Kirken tegnet af skolens lærer Osterhammel i 1909

Kalkmalerier blev til broderier

I 1923 kom Monsignore Jakob Olrik til som sognepræst, og så sker der igen ændringer i kirken.

Monsignore Jakob Olrik var danskfødt og den hidtil eneste danskfødte præst kirken har haft.

Kort tid efter hans tiltræden tilbød en skånsk kunsterinde ved navn Gisela Trapp at dekorere kirken med kalkmalerier, men da men endnu ikke havde opgivet at udbygge kirken med tværskibe mente Olrik at det ville være en dårlig ide at male på vægge der evt. senere skulle rives ned og foreslå i stedet Gisela Trapp at hun kunne udføre skitser til broderede vægdekorationer der så kunne danne grundlag for kalkmalerier.

Skitserne blev ophængt i kirken og dagspressen kunne meddele, at alle interesserede kunne komme og bese værkerne, hvilket flere hundrede koldingensere benyttede sig af. Olrik havde opsat indsamlingsbøsser så de besøgende kunne give et bidrag til broderigarn – broderierne blev siden broderet af Agnesforeningens unge piger og ophængt i kirken ved særlige lejligheder.

Midnatsmesse

Det er almindelig skik, at katolikkerne fejrer midnatsmesse julenat, men det havde menigheden i Kolding endnu ikke praktiseret, hvilket Olrik rådede bod på. Den første midnatsmesse blev annonceret i dagspressen og blev et tilløbsstykke flere hundrede måtte opgive at få plads i den tætpakkede kirke, og stod i en kompakt række tværs over gaden.

De der havde fået en plads i kirken kunne i øvrigt besigtige en statue af Josef med Jesusbarnet som man havde fået af Helge Jacobsen, Ny Carlsberg Glyptoteket der havde skaffet den fra Paris. Statuen var i flere farver.

Statuen havde fået plads ved den forreste pille i nord siden, men ved senere ændring af kirken blev den opstillet i våbenhuset hvor den i dag befinder sig lige indenfor døren.

Marmoralteret

I 1932 forlod Monsignore Olrik Kolding og hans efterfølger blev J. van Rijkevorsel.

Rijkevorsel stod for indsamling til et nyt alter, der kunne indvies ved kirkens 50 års jubilæum i 1935.

Alteret var et pompøst marmoralter i flere farver og gav kirken et dominerende indtryk. Det erstattede det af Franciskussøstrene forærede egetræsalter

I Rijkevorsels tid, blev der ligeledes bygget et lille kapel hvor der var adgang til orgel og hvor såvel skriftestolen som døbefonden blev placeret.

Pastor Rejkevorsel trak sig tilbage efter 12 år i 1944 på grund af dårligt helbred, og døde i 1949 hvor han blev begravet fra Sct. Michaels Kirke. Efter Rijkevorsel kom Pastor Nölke til kirken og i 1950 trådte Pastor Bertling til som sognets præst og tjente kirken til sin død 47 år efter i

1997. Han var sognepræst i de 40 år, hvor Pastor Kerkhofs kom til i 1990.

Skolens indflydelse på kirkens udbygning

Allerede under Clemens Storp blev Sct. Michaels Skole grundlagt, og indrettet i den daværende præstebolig. Senere flyttede skolen til en af Tømrmester Møller købt ejendom. I 1924 købte Olrik en ejendom af guldsmed H.C. Christensen. Ejendommen var nabo til kirken og blev indrettet til skolebrug. Da man senere udvidede skolen, blev tanken om en korskirke opgivet.

Kirkens modernisering

Da pastor Bertling tiltrådte i 1950 var der stort set ikke sket noget nogen vedligeholdelse eller fornyelse de sidste 20 år, så der var nok at tage fat på. Han startede med at ændre det pompøse marmoralter. De mange farver faldt ikke i hans smag og alteret synede for stort i forhold til den smalle kirke. Overdelen af alteret blev fjernet, så kun alterbordet stod tilbage. Det gamle tabernakel hvis gevaldige dør fejede over det meste af alteret når det åbnedes blev erstattet af et nyt som kirken havde fået foræret.

Det gamle tabernakel blev indmuret i væggen i Sakristiet hvor det stadig findes og tjener som sikringsskab..

Pastor Bertling lod også spiret over prædikestolen fjerne, og der kom nye lampetter på væggene. Det store kors fra marmoralteret blev ophængt på korvæggen.

Den hidtidige Maria statue af gips manglede efter Bertlings mening ynde og værdighed og blev derfor erstattet af en ny skåret i lindetræ af kunstneren H. Wehrenberg i Münster. Tjælderne som Olrik i sin tid lod ophænge, blev fjernet og på væggene blev ophængt 14 korsvejsbilleder i træramme. Hvor disse billeder, der er malet på kobberplader kom fra er uvist. Billederne blev senere placeret i nye sideskibe.

Disse ændringer blev betalt med penge fra en afholdt basar i skolens nybyggede gymnastiksal i 1952 – der blev endda penge til nye tæpper foran alteret.

Sideskibene

Pastor Bertling var ikke tilfreds med kirkens dimensioner, der jo som tidligere beskrevet oprindelig var bygget med henblik på tilbygning af sideskibe til en korskirke, hvilket jo blev umuligt, da skolen blev bygget. Der var imidlertid ikke penge til en udvidelse og han måtte i første omgang nøjes med de ændringer han havde foretaget.

Hjælpen kom dog alligevel fra skolen, idet elevtallet efterhånden var kommet op på et niveau hvor det ikke var muligt at være i kirken på en gang. Han henvendte sig derfor til Sct. Hedvig søstre der drev skolen for at få dem til at bidrage til betalingen af en udvidelse, hvilket han fik tilsagn om.

Han fik derfor arkitekt Noes Pedersen til at tegne de to sideskibe. Arbejdet blev påbegyndt i 1962 og den 31. marts 1963 kunne man sammen med biskop Th. Suhr indvie det renoverede kirkerum.

I byggeperioden holdt man søndagsmessen i skolens gymnastiksal. Vi var nogle elever, der i sidste time lørdag lagde filtmåtter ud på gulvet og satte bænke på plads, disse var i ugens løb stablet i den ene ende af salen. Præstens spisebord blev hentet i præstegården og brugt som alter.

Andre fornyelser

I forbindelse med renoveringen blev også alteret fornyet. Fra det store marmoralter blev et mere enkelt alter udført i træ placeret således at præsten nu stod med front mod menigheden hvilket var i pagt med den nye liturgi, som man havde besluttet i Rom under bispesynoden.

Senere blev også kirkebænkene udskiftet til et mere moderne design, der nu passede ind i den moderniserede kirke, ligesom de gamle lysekroner blev erstattet af nye moderne lyskilder.

De 14 korsvejsbilleder af kobber blev taget ud af trærammerne og placeret i en fordybning i muren mellem vinduerne i de nye

sideskibe. De sidder nu med en smal messingramme på sort baggrund - 7 på hver side - og er på den måde en moderne integreret del af kirkerummet

I anledning af kirkens 80 års jubilæum i 1965 blev døbefonten udskiftet. Arkitekt P.C. Platz der var arkitekt på Noes Petersens tegnestue tegnede den nye døbefont, der blev udført i poleret norsk granit. Selve dåbsfadet var i sølv og blev fremstillet hos Cohr i Fredericia.

Samme år fik man en flot ny lysteage til påskelyset. Stagen var en gave fra en kvindelig skolelærer fra Østpreussen, der ønskede at vise sin taknemmelighed for den hjælp hun under krigen havde modtaget i Danmark.

I 1966 fik man for første gang et menighedsråd, og i 1968 kunne man indvie det nye sakristi, tegnet af arkitekt Platz. Med sakristiet fik kirken det udseende som den har i dag.

Glasmosaikken

Da nu kirkerummet var indrettet på en tilfredsstillende måde, kom turen til glasmosaikken.

De gule glassten der var i korvæggen bag alteret var ikke tidssvarende og ifølge pastor Bertling ville de passe bedre på et badeværelse end til koret i en kirke – mon ikke han allerede havde en ændring i tankerne da han valgte de gule sten i forbindelse med ombygningen, men der har nok ikke været penge til andet.

Bertling allierede sig med kunstneren Nis Schmidt i Viuf, der selv var katolik og havde erfaring med kirkekunst.

Nis Schmidt udførte korruden i glas og beton sammen med glarmesterfirmaet Frese i København.

Pengene til korruden blev indsamlet i menigheden og var en gave til kirken i forbindelse med kirkens 100 års jubilæum i 1982.

Nis Schmidt skriver selv om symbolikken i jubilæumsskriftet fra 1982 bl.a.:

Lyset fra oven (Guds lys) vælder ned over denne jord og velsigner den. Dette er udtrykt i de gule bøger af lys ovenfra, hvis centrum ligger udenfor rummer, derfor er farverne stærkest foroven i ruden og lyset mest intenst her.

Tolv flammategn symboliserer pinsens under, Guds kraft stiger ned over apostlene, kirkens første vidner - også Helligåndens kraft kommer ovenfra. Bag krucifikset er der en lys cirkel omgivet af tornekrone: opstandelsens sol gennem langfredags lidelse.

Det hele omslutes af nogle store betonbånd i en løsgagtig form: ud af denne velsignede jord vokser vi op mod Gud - op i lyset.

Altså er der to bevægelser i ruden: En ovenfra, som udtrykker, at Guds lys og ånd giver liv til denne verden, og en nedefra, der udtrykker dette livs svar og vækst opad mod det guddommelige lys. Livets to poler.

Alle var meget begejstrede for den nye korrude, og Bertling gik sammen med Nis Schmidt i gang med nye ideer til fornyelser af ruderne.

Man koncentrerede sig først om de to sideruder i koret. Som tema valgte man den brændende tornebusk samt det vand Moses slog af klippen.

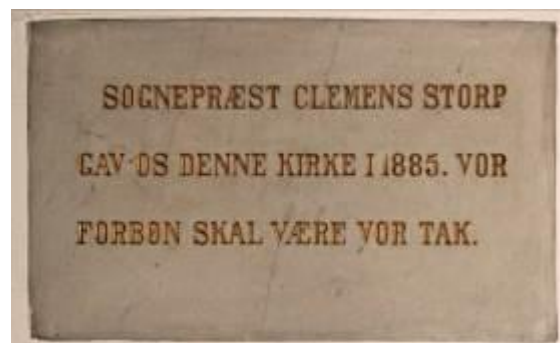
Begge ruder blev atter fremstillet i samarbejde med glarmesterfirmaet Frese og udført i gls mosaik med mundblæst glas. Mod syd er den brændende tornebusk udført i varme røde farver, medens ruden mod nord med vandmotivet blev udført i kølige blå farver. Ruderne er dateret 1985.

I forbindelse med tilbygningen af sideskibene blev der indsat 12 smalle ruder ca. 2 mtr. høje i hver side. Som midlertidig glas blev der atter anvendt glassten, og opgaven var nu at finde en måde motiver, der egnede sig til det høje og smalle format.

Nis Schmidt alierede sig denne agng med en af Frese firmaets medarbejdere Herbsgaard, der i mellemtiden var blevet selvstændig.

Man opnåede sammen med pastor Bertling enighed om, at motiverne skulle findes i Frans af Assisi "lovsang", og motiverne skulle bl.a. være: Vinden, månen, luften, skyerne, vandet, ilden, markens frugter, græsset og døden.

Ruderne skulle udskiftes i etaper når der var penge til det, en proces som Pastor Bertling havde regnet med skulle løbe over 5 år, men en ihærdig indsats i menigheden var det hele udskiftet efter kun 2 år i 1987.

Det var pastor Storp der gav os kirken i 1885. men det var Pastor Bertling der ændrede den til den moderne kirke vi har i dag.

Efterfølgeren

Efter 40 års tjeneste som sognepræst blev pastor Bertling afløst af Henri Kerkhofs, der stadig er kirkens sognepræst. Siden pastor Bertlings tid, er kun mindre ting ændret i kirken, således er kommuniionsbænkene foran alteret fjernet, og døbefonten er flyttet fra sideskibet til en plads på alterforhøjningen. Der blev i 1995 indkøbt sædehynder og knæpuder til kirkebænkene og knæfaldene, der hidtil kun havde været i træ.

Der blev installeret højttaleranlæg med teleslynge i kirken og lampetterne i sideskibene er udskiftet.

Vedligeholdelse og menighedshus

Pastor Kerkhofs store opgave lå nu bl.a. i vedligeholdelse af kirkens ydre, således måtte man i 1995 udskifte kirkens gamle zingtagrender, nedløbsrør og skotrender med kobber udført af VVS firmaet Brdr. Clement.

I 1997 kunne skolen indvie en idrætshal, hvor der på 1. salen var indrettet et menighedslokale, men da pastor Bertling samme år døde begyndte man at spekulere over fremtiden for den 150 år gamle Vennelyst ejendom hvor Bertling boede. Bispedømmet havde købt en ejendom på modsat side af kirken til pastor Kerkhofs da han kom til byen.

En tiltrængt renovering af Vennelyst ejendommen ville blive for kostbar, så der blev lagt planer for en ny bygning med præstebolig og menighedslokale i tilknytning og sammen med kirken.

I 1999 fik man stormskade på spiret, der måtte repareres for 20.000 kr. og samtidig blev det klart, at taget trængte til en udskiftning.

Tegning af det nye menighedshus blev lagt i hænderne på arkitekterne Ove Hjorth og Børge Poulsen. Projektet blev beregnet til at koste omkring 6 mio. kr. og i 2001 gav Kolding Kommune lov til at rive Vennelyst ejendommen ned og bygge et nyt menighedshus, der var færdig og kunne indvies af biskop Kozon den 23. marts 2002.

Menigheden havde bl. a. med køb af modelmursten indsamlet 325.000 kr. medens resten af pengene blev tilvejebragt af såvel bispedømmet, de tyske katolikkers Bonifatiuswerk, præmonstratenserordenen hvortil pastor Kerkhofs hører samt Sct. Hedvigsøstrene.

Menigheden fik nu egne møde og forsamlingsfaciliteter som i dag bruges flittigt til møder, kirkekaffe efter søndagsmessen en gang om måneden, ligesom menighedens medlemmer har mulighed for at låne lokalene i forbindelse med sammenkomster og familiefester.

Som tidligere nævnt trængte kirkens tag til udskiftning, en opgave der i første omgang blev budgetteret til godt 5 mio. kr., men da det er blevet sværere at skaffe økonomiske midler, blev opgaven delt i 2 etaper således at kirkespiret i første omgang skulle renoveres.

De tyske katolikker, der tidligere har bidraget med store beløb har fået mange nye udfordringer i bl.a. det tidligere Østtyskland er ikke i stand til at yde så meget mere, men er dog stadig en stor bidrager til bispedømmet.

Sct. Hedvigsøstrene har også tidligere givet store bidrag, men er ikke mere repræsenteret i Kolding.

Den katolske kirke modtager ikke støtte fra staten i form af kirkeskat, men menighedsmedlemmerne opfordres til at yde frivillige bidrag til kirken, bidrag der også skal dække bispedømmets økonomi.

Menigheden i Kolding består af ca. 750 medlemmer fordelt på godt 380 husstande. Desværre er det kun et fåtal af dem der betaler bidrag til kirken

Renoveringen af kirkespiret blev som mange koldingensere bemærkede igangsat i eftersommeren 2011.

Vejrhanen var for længe faldet ned, men blev ved renoveringen erstattet af en ny, og hvor man i 1885 benyttede en blanding af skiffer, zink og jernsøm, er renoveringen nu udført med kun kobbersøm og kobbergrater således at den galvaniske tæring undgås.

Tårnlugerne var tæret i træværket, og er nu udskiftet og med nye pyntebeslag i kobber.

Skifferdækningen er udført i 2 farver for at opnå det samme mønster som oprindelig. Der er anvendt en grå skiffer fra Spanien samt en rød skiffer fra Wales. Arbejdet er udført af firmaet TH. Hansen fra København, tømre, smede og murerarbejdet er udført af lokale håndværkere.

Det store kors var tidligere blevet reduceret i sin udsmykning idet det var rustent og der var fare for, at dele deraf ville falde ned. Nu blev korset renoveret og med hjælp fra billeder bragt tilbage til sin oprindelige form. Korset er behandlet så det skulle holde i mange år.

I bunden af korset sidder en kugle, hvor der i forbindelse med renoveringen blev ilagt en tidskapsel dels skrevet af pastor Kerkhofs, dels af Fa. TH Hansen

Kirke og
menighedshus 2012

